

MAQUINES D'AFEITAR

ECONOMIA DE TEMPS I DINERS

Cap excursionista
deu anar sense una
màquina d'afeitar.

III
DAGUERIA
TOLL

III
TELÈFON 3.536
III

III
Carrer de Ferràn, 31, i Jaume 1.º, 17
III

Màquines de tots els preus i qualitats.

Fulles de totes les marques.

Assortit complet en tots els articles d'aquest ram.

Ganivets per a camp, viatge i defensa;
estoigs de ferramentes per a motocicletes
i automòbils.

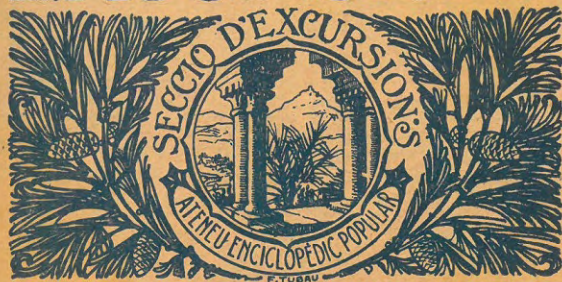
Coberts per a camp, gots per a viatge, etc., etc.

Casa la més antiga i important de Barcelona.

FABRICACIÓ I REPARACIÓ

Imp. Miró, S. en C., Ronda Sant Pau, 10

EXCURSIONS

NOTICIARI MENSUAL DE LA SECCIO
ATENEU ENCICLOPÈDIC POPULAR
BARCELONA

AEP - CDHS
BARCELONA

ANY III : ÈPOCA 2.ª : NÚM. 27

: 1.ª DE JULIOL DE 1917 :

EL PROTECTOR

CENTRO DE DEFENSA DE ASSEGURADOS Y GESTOR DE ASUNTOS ADMINISTRATIVOS

Intervención en la contratación de seguros en general y en los expedientes de siniestros.

Patentes de invención e Introducción
Registro de Marcas
Nombres comerciales
Dibujos-Modelos

COBRO DE CRÉDITOS = CONTRIBUCIONES E IMPUESTOS

Con Benefactor

TIRANTE BENEFACTOR (Patentado)

Para el desarrollo del pecho de las señoras, caballeros y niños
Indispensable a toda persona que aprecie y practique la
higiene en el vestir

Con el uso del **Tirante-Benefactor** las señoras conseguirán el desarrollo de sus senos, pudiendo prescindir así de medicinas y ungüentos perjudiciales muchas veces a la salud. De venta en casa de los Sres. **Fred. y Ricardo Schilling, S. en C.** (Barcelona-Madrid-Valencia) y del fabricante de ligas y tirantes **«Smart»**

AMADOR ALSINA
Riera San Juan, 8-Barcelona

que mandará folleto gratis a quien lo pida.

Peluquería "SORIANO"

DE PEDRO RECIO

SERVICIO BSMBRADO E HIGIÉNICO DESINFECCIÓN CONTINUA DE TODOS LOS ENSERES

ABONOS ECONÓMICOS DE CINCO SERVI 105 75 CÉNTS.

Valederos desde el lunes al viernes no festivos.

— NO SE ADMITEN PROPINAS —

Llano de la Boquería, n.º 6, 1.º.—BARCELONA

606

A L'ACANÇ DE TOTES LES FORTUNES

MALALTIES DE LA PELL SÍFILI : BLENORRAGIA
VENERI

: : MALALTIES ESPECIALS DE LES SENYORES : :

Rambla del Centre, 7, pral.

(DE 6 A 8)

RAIGS X : ELECTRICITAT : FOTOTERAPIA, ETC.

NOTICIARI MENSUAL DE LA SECCIÓ D'EXCURSIONS

ATENEU ENCICLOPÈDIC POPULAR

CARME, 30 i 32, PRAL. I Ier-BARCELONA

SE REPARTeix GRATUÏTAMENT ALS SOCIS DE LA SECCIÓ I A MOLTES ENTITATS

SOMNI DE BOSG

Les goges enronden el faune, pelut i banyut, a més de vell, i tot fent-li pessigolles li entonen la complanta voluptuosa que'l fa estremir de delectança mentre ses manotes feixugues i graponeres recerquen els contorns que en sa intuïció lasciva troba per a esplaiar-se:

Sonen en aquell instant les campanes llunyanes de la vila rústega, i l'eco bosquetà compta les hores de la mitja nit, i els grills redoblen llur cant insípid, creient sentir qui'ls acompanya, i el cerç mou les fulles dòcils dels roures, com salutació a l'hora capdal de la jornada.

Estols de follets lleugers, saltironant com les llagostes, ixen de tots cantons: de sota el pedruscam, dels buits de les soques velles, dels matolls humitejats de la rosada, i s'escampen per aquells llocs feréstecs, tètrics, acoblant-se ràpids, fent corradices infantines, separant-se i tornant-se a reunir prompte. De les baumes veïnes i de les gorgues eixutes d'una riera sense aigua ixen més follets encara; volten i revolten, fan rondones i les desfán prestos, corren ençà i enllà i es munten uns dessobre els altres

Amb tot això s'incita encara més la voluptuositat del faune i les goges se n'aprofiten, renovant les pessigolles. El faune, en son exaltament, esclatant riallades plenes, tot babejant i revolcant-se per la molsa, fa encendre la pira i, ravenxinant-se, ferreny i sapat, una a una totes les goges tira al foc en holocauste a l'amor que li han fet promoure.

Després, rendit, abatut, escolat de les llàgrimes vessades, ajassat a la molsa, el banyut dorm una sòn llarga i fonda, sense despertar-lo res, ni els rossinyols amb llurs melodies, ni els merlots amb llurs estridencies. El crepuscle apareix i tot ho esborra, no deixa rastre de lo que la nit ha contemplat

AEP - CDHS
BARCELONA

entre ombres. Les flaires matinals del bosc ombrívol xuclen les fortors de socarrim i sofre; el ventijol escombra per complet les cendres que de la pira restar poguessin.

El dia ja és ben clar i res delata la disbauxa eròtica que totes les nits al bosc s'hi desenrotlla.

PIRÓLATRA.

Excursió col·lectiva a Terrassa

Per al dia 15 de Juliol.

Són molts els que's disposen a concórrer an aquesta agradaosa excursió; és natural, ja que aquella ciutat té un cúmul de circumstancies que la fan ésser atractiva.

Després dels detalls que ja publicàrem en el número anterior, poca cosa més podem comunicar als nostres lectors, que no sigui encarir-los-hi que tots els que desitgin pendre part en aquesta sortida procurin inscriure's abans del dia 12, puig és necessari saber fixament el nombre per a poder-ho organitzar degudament.

El preu d'inscripció, trens i fonda, és el de 6 pessetes.

El programa és de creure que serà del gust de tots.

Primerament es visitaràn les importants fàbriques dels senyors Torrella Germans i dels senyors Sala i Badrinas, observant-s'hi tot el curs que requereix la fabricació dels renomats panyos de Terrassa. Després s'anirà al Grup Escolar, a Cà la Ciutat i a l'Institut Industrial.

A la tarde, després de dinar en un dels millors restaurants, s'efectuaràn altres curioses visites que donaràn idea de l'importancia d'aquella ciutat.

Se sortirà en el tren de les 6.20, que hi arriba a les 7.38; se retornarà en el que surt de Terrassa a les 7.

El Centre Excursionista de Terrasa ha designat una Comissió per a que acompanyi els excursionistes de l'ENCICLOPÈDIC en les visites que allí s'efectuïn i dongui totes les explicacions que més puguin il·lustrar-nos.

Mercedem altre cop els amables oferiments d'aquell simpàtic Centre.

Esbart folklòric

Les frases proverbials catalanes

VIII

¡Bona nit, cargoll!

AL sofrir un contratemps inesperat, ¿qui no haurà proferit més d'un cop aquesta exclamació, tan gràfica per als catalans, que amb ella sembla que un hom se despedeixi d'alguna cosa que estava a punt d'ésser nostra?

Cerquem-ne la seva causa, que no deixa de tenir força interès per a l'objecte de la nostra arreplega.

Un borni estava collint cargols entremig d'unes atzavares, mentres feia un sol que estabellava les pedres. El pobre home, tot allargant el braç per agafar-ne algú que li devia fer molt goig, va clavar-se una punxa d'atzavara a l'únic ull bo que tenia. L'ull se li va buidar al moment, i aleshores l'infel·lix, veient que el sol se li ponía per sempre, va exclamar apesarat i dirigit-se al causant de la seva desgracia:

— ¡Bona nit, cargoll, que per mi ja és vespre!

Esbart fotogràfic

Una estona a les fosques

ANVERS, amb tota la seva grandiositat arquitectònica d'abans de la guerra, fou lo que contemplàrem en la sessió de projeccions celebrada el dia 13 de juny.

Nostre amic En Ermengol Torrents, coneixedor d'aquell país, ens va donar adequades explicacions de lo que se ens anava mostrant de la bella ciutat belga.

Després, com a propina, s'exhibiren unes col·leccions de clixés dels nostres amics Bertránd i Núñez, que ens traslladaren a Solsona, Cardona, Manresa, Sant Llorenç de Munt, Castell d'Arampunyà, Montserrat i altres llocs que són sempre deliciosos, encara que no més siguin vistos a través de la llanterna.

El dia 20 del passat juny, al vespre, férem una visita a l'Exposició de fotografies que el senyor En Enric Vilaseca presentà en el Centre Excursionista de Catalunya. Tot eren ampliacions de clixés impressionats en la Sèu barcelonina,

pels quals pot inferir-se el seriós estudi que dit senyor n'ha fet d'ella, demostrant-ho amb un sens fi de detalls, conjunts i perspectives que deixen apreciar minuciosament el valor artístic de l'obra fotogràfada.

Els que sentim certa afició an aquesta mena d'art quedarem admirats de la perfecció que s'observa en els treballs del senyor Vilaseca, nostre bon amic, màxime tenint en compte les dificultats que ofereix un lloc com aquell, on la llum tant hi escasseja, a pesar de lo qual la meravellosa col·lecció ens permet encisar-nos contemplant totes aquelles filigranes de les que l'art gòtic va privilegiar-se'n.

De la nostra Junta general

Va celebrar-se el dia 25 de juny la reunió anyal de la secció d'Excursions. Com totes les nostres coses, va desllisar-se amb tota intimitat.

Es llegí l'acta de la reunió anterior i l'estat de comptes, essent tot aprovat.

El secretari, senyor Olivé, explicà a manera de Memoria l'actuació de la Junta durant l'any transcorregut, ressaltant-ne la bona marxa de la secció. En aquest laborar constant, hi ha hagut ocasió de posar-nos en contacte amb elements que molt ens honoren i que han demostrat senyalades simpaties vers la nostra entitat.

Per aclamació va elegir-se la següent Junta directiva:

President	En Joàn Amades
Vispresident	» Francesc Bertrand
Secretari	» Enric Olivé
Vissecretari	» Pere Busquets
Caixer	» Francesc Tarradell
Comptador	» Miquel Andreu
Bibliotecari	» Joàn Rocavert

Va acordar-se per unanimitat un vot de gracies per al senyor En Sebastià Giralt, en regoneixement a la seva acció com a redactor en cap del NOTICIARI, i va concloure's l'acte amb demostracions generals de que tots havem d'ajudar a que la nostra secció sigui, com sempre ha sigut, una de les principals de l'ATENEU.

De Torelló a Puigsecalm i a Olot

Un bon sopar fa de bon suar.

Oi que això sembla escrit en francès? ¡Doncs no, senyor! Això és senzillament la viva expressió del nostre sopar a Olot en ocasió de l'excursió realitzada els dies 6 i 7 del passat gener.

Erem tres: En Camprubí, l'Arraut i l'Abet, que decidits sortírem d'excursió per ascendir a Puigsecalm, cosa fàcil en sí, però que la terca fatalitat sens hi havia interposat diferents vegades; voler anar a Puigsecalm i haver-nos de fer la santíssima tot era hu, i això feu que en dita excursió sortíssim, més valents que En Prim, decidits a tot.

«Què farem si plou? Ens mullarem ¿I si ens perdem? En previsió a la vigília vàrem acordar no perdre'ns.

¿I si hi ha boira? A cops de puny la treurem.

Doncs bé; amb aquest gabadèl d'energies ja som al tren, que ens deixa a Torelló; molt abans d'arribar-hi, la espessa boira mofosament ens vingué a donar el bondia, que ni tan sols vàrem contestar.

Una caterva de tartaners ens oferí sos serveis; però, cà, massa ens en recordàvem d'aquell *Ja hi queben*. Dèu en una tartana de sis, i encara la cantarella del tartaner: «Pugin, que ja hi *queben*». No, no, res de tartana.

De Torelló per dreuera ens enfilem cap al Santuari de Bellmunt. La boira era encara més espessa, però aviat anà descendint i quedà tan baixa que cobria per complet tota la plana de Vic; el sol xardorós batent sobre aquella puríssima blancor ens oferia a la vista un bell espectacle.

Ja érem aprop del Santuari; aquella muntanya era guardada de guspíres de foc, el sol s'hi encastava emmandrosit, i el seu cim, com retallat capritxosament, semblava un cromó enganxat en un cel blau, el blau més blau possible.

Del Santuari ja s'obirava Puigsecalm i des d'allí li endreçàrem nostres primers saluts.

Del gran Santuari de Bellmunt se'n cuida una gent molt atenta i servicial que no s'aprofiten pas del lloc estratègic que ocupen.

Allí vàrem dinar bé i barato. Feia una tarde esplèndida, l'atmosfera claríssima; des d'un dels balcons del menjador, es

dominava un panorama magnífic; els diferents termes, pobles, masíes, tot escampat per aquells deliciosos llocs, es distingien perfectament i la nostra mirada, esbrinadora, hi corria inquieteta, quedant per fi clavada al llunyà cim de Puigsecalm, el més altiu de tota la serra... Mes el rellotge, implacable, ens punxa per marxar, que el dia no és pas molt llarg i convé aprofitar-lo.

¡Amb quina recança deixàrem Bellmunt!

La nostra intenció era fer nit a Pla Travé i a la matinada pujar a Puigsecalm; però, el vèiem tan clar, tan incitant, que el deixar-ho per l'endemà ens escamava. Preguntem... la tirada és llarga... com que després d'un bon dinar s'està molt inspirat... tot caminant i entre xistos i fent bromas... prenem la resolució, d'anar-hi abans que a Pla Travé. ¿I si se'ns fa fosc pel camí? Això rai, mirarem que no se'ns en faci.

Deixant Santa Maria de Besora a l'esquerra, anem directes a Vidrà, poble típic en extrem, en el que entremig de ses totesques cases s'aixeca l'esvelt campanà de la Iglesia dels vidranesos.

Després de travessar el poble, sempre amb l'idea fixa d'arribar a Puigsecalm, passem per Sant Bartomeu a les 5 en punt; el dèbil sol ja mandrosament se'ns despedia. ¿Quan falta per ser a Puigsecalm? Una hora i mitja. ¿Vol dir que no ens ho farà per menys? I regatejant vàrem conseguir que ens ho rebaixés a una hora el vailet a qui vàrem preguntar-ho.

Suposàvem que a les 6 ja seria fosc, però sense pensar-nos-hi gens al Puig s'ha dit.

Un de nosaltres digué: I si baixant de Puigsecalm anéssim a sopar a Olot, a l'Estrella?—Què ens has dit; el nomenar la tal fonda fou tocar-nos el cor, o millor dit, l'estómac.

Sabiem lo bé que a l'Estrella servien, i encara que a Pla Travé donaven un plat més, el rosari, no ens deixàrem convèncer.

Ja estàvem en ple capvespre. Falta poc. ¡Amunt, nois...! Ja hi som. Sospirem i posem. ¡Quin espectacle, companys! ¿Haveu sentit alguna volta parlar dels poètics cap vespres de la tardor, tan inspirats, tan amorosos? Doncs bé; aquell era corretgit i augmentat, com diuen els llibres de segona edició.

La negra silueta de Pedrafosca esveltament es destacava sobre un fons vermell, encès, enrabiat. Els ferèstecs espadats de Puigsecalm, rectes i altíssims estimballs, quasibé esgarri-faven; però no ens feien pas por, molt al contrari, ens hi abocàvem tant com podíem per gaudir-nos força d'aquella sensacional i emocionat atracció.

Sota nostres peus vèiem el coll de Bracons amb sa típica casa, el collet del mateix nom, Joanetes, és a dir, dominàvem com ocells bona part de l'itinerari seguit en altra excursió; després... després ja no's veia res; el capvespre se les havia guillat i una nit sense lluna se'ns venia damunt. Però ¡bah! teníem un dia massa decidit per espantar-nos, passàrem una estona més contemplant encara les llums dels poblats que d'allí es veuen, especialment la ciutat de Girona.

Bé; ja era fosc del tot. ¿Què farem? Anar a Olot. Però, ¿per on? Olot és allà baix, doncs anant recte ja'l trobarem; hi tenim unes quatre hores, són quarts de set, a quarts d'onze a l'Estrella. En una altra ocasió segurament hauríem dubtat, però aleshores ¡ca barret! Sabíem que a sota del Puig hi ha Santa Magdalena; lo que no sabíem era per on s'esqueia; doncs avall com l'aigua, ja ho trobarem, ens diguérem.

Sense lluna i a les palpentes quasi, devallem i als pocs minuts un providencial gos borda que borda; entre ell i nosaltres hi havia un barranc que amb aquelles negrures el vèiem encara més negre; el vorejàrem i arribem a la casa del gos, que era Santa Magdalena. Donem mercès al gos i la bonanità als pagesos, bona gent també; al costat de la llar hi mataben l'estona, un llum d'oli i quatre mobles vells *adornaven* aquell menjador en el qual s'hi respirava l'ambient més pur d'alta muntanya; els diguérem que volíem anar a Olot, i obrint els ulls ens miraren de cap a peus. ¿Quan, ara? ¡Volen dir demà! No, no; ara mateix. Val més es quedin aquí-ens contestaren amb to sincer—no estaràn bé del tot, però més val que no's moguin.

Ho agraim, mes volem anar a Olot.—Fa nit fosca.—No hi fa res.—Es poden perdre.—No hi fa res.—Vaja, doncs, allà vostès. La bona gent ens facilitaren un vailet que teníen a son servei i la família del qual vivia a Sant Privat de Bas, lloc per on teníem de passar per dirigir-nos a Olot. Aixís és que amb dita companyia emprenguérem la ràpida devallada.

Contents de sortir amb la nostra, anàvem més satisfets que un gos amb un os o un capellà en un bon enterro.

Passem pel Santuari de les Olletes i seguim forta dreuera en la que s'hi troba cada pedreta que ja ja; rodolen amb tanta lleugeresa que obliguen a rodolar també al que hi posa els peus dessobre.

Arribem a Sant Privat a les 8, tots els habitants ja dormien ¡l quina virtut! Tot seguit les enflem per bona carretera fins a Olot, menjant-nos els 8 Kms. en 5 quarts. A dos quarts de deu fèiem l'entrada triomfal a la sospirada fonda de l'Estrella. Ja estàvem satisfets.

Durant el sopar ens van fugir el malhumor i la gana, puig no dic res després de la tiradeta de 50 Kms. que aquell dia havíem caminat. Però com que un bon sopar fa de bon suar, no teníem pas gens de desconort.

L'endemà, matinejant, vàrem arribar-nos a Sant Joan les Fonts; altra volta a Olot, rondejàrem fins a dinar, un altre semi banquet, i adeu la bona vida... Fica't al tren, estiga't dugues hores a Girona, que també les aprofitàrem, i després ¡ai! després val més no parlar-ne, puig venir de Girona en el correu no sé si ho arribaria a resistir Job si al món tornava.

¡Ah!... i ara perdonin-me de la franquesa que m'he pres amb aquesta mal girbada expansió.

No hi tornaré més.

ABBT.

PEL COR DE LES GUILLERÍES

S'ET fórem els companys que ens reunírem per a pendre part en l'excursió que de Vic al Pasteral havia anunciat el nostre Noticiari de Març. Amb la rapidesa i comoditat propia de la Companyia de ferrocarrils del Nord, vam arribar a Vic cap a les nou del matí, si fa o no fa. Inmediatament vàrem sortir de la clàssica ciutat sense ni sisquera recórrer-la un xic, puig el ciri era curt i la processó un troç llarga, i no era pas qüestió de perdre temps.

Per una carretera plana, polsosa i molt assolada, ens dirigírem cap a Calldetenes, qual vilatge travessàrem com un llampec, des d'allí anàrem seguint la mateixa carretera cap a Folgueroles, passant per les portes de Tavèrnoles. A Folgue-

roles sí que vam aturar-nos-hi, puig si bè res de particular té el poble baix el punt de vista pintoresc o típic, en canvi té la circumstància d'haver sigut el bregol de l'Homèr de la llengua catalana, l'eximi i malhaurat poeta En Jacinto Verdaguer. Vàrem visitar-ne l'església, testimoni mut dels fervors del poeta en sa tendra infantesa, i el monument que a la plaça del poble immortalitza la memoria del martre.

Sortim de Folgueroles, tot seguit vam endinsar-nos ja en la muntanya que amb feréstega arrogancia s'alçava davant nostre; havíem deixat ja bastant enrrera la plana de Vic i el camí s'anava fent més pesat i confós; a la fi vàrem arribar al cim de la carena, on se ens oferí un espectacle per demés encantador. Al front tota la serralada del Montseny amb ses enlairades crestes, més al nord les Guilleríes i enrrera la gran plana, en l'horitzó de la qual i mig esfumada s'hi endevinava la ciutat de Vic. Baixàrem la muntanya, arribant a una carretera que ens conduí al típic poble de Vilanova de Sau. En una font que a cosa d'un quart del poble és troba, vàrem dinar. Després d'una hora escassa reprenem la marxa cap a Sant Domà de Sau; l'aspecte d'aquest poble es per demés pintoresc, situat al cor d'una muntanya i entremig d'un bosc molt frondós i a pocs passos del Ter, que llisca per aquelles muntanyes, cantant cançons de les que ha apreses pel Pirineu.

Deixant el Ter a la dreta ens dirigim directament cap a les cingleres de Tavertet; tallades a pic, muntanyes altíssimes s'alcen davant nostre, totes formades per una sola roca, formant uns espadats immensos, d'una sens igual simetria; és admirable que el capritxo i l'atzar de la Natura hagi pogut tallar-les amb una tan gran precisió; sembla l'obra d'un gegant fabulós que s'hagi entretingut un jorn a tallar les muntanyes com si aquestes no fossin més grans que una taronja. Darrera d'aquelles muntanyes ne segueixen unes altres igualment tallades en molt diferents formes; emperò totes simètriques i regulars; anem pujant amunt i aquelles muntanyes que ens semblaven xiques se van fen més grans, i amunt s'ha dit, mai més acabem d'arribar-hi.

Som ja en un punt on la muntanya s'inclina en fora, tant, que si plogués no ens mullaríem; més endavant un rajolí de la part alta cau a l'abim passant per damunt nostre sense mullar-nos, efecte de l'inclinació de la muntanya. Arribem dalt,

AEP - CDHS
BARCELONA

on hi ha el minúscul poble de Tavertet; ens hi aturem a fer beguda i reprenem tot seguit la marxa cap a Rupit.

El camí que seguim és perillós, sempre arràn del precipici, un camí difús, tortuós, que perdem i tornem a trobar diferents vegades, la nit se ens va tirant a sobre, la distància que de Rupit ens separa és encara molt llarga. Passem una sens fi de peripecies, errem el camí, reculem, preguntem en una cabana, se ens fa fosc, caminem fort i depressa, la passem negra, travessem un camp de conreu i ens plantem a la carretera que havia de conduir-nos a Rupit, pinacle dels nostres somnis aquell dia.

Era la una de la nit quan arribem al sospirat poble! Ens endinsem pels seus carrers, costaruts i tortuosos; no's veu a ningú, les llosanes que empedren els carrers es queixen ferides pels claus de nostres sabates ferrades i les virolles de nostres bastons; el poble jeu en el més profunde silenci. Anem vagant, mes on és l'hostal?

Truquem en una casa, una veu de dona ens respòn i ens indica el camí de la posada, emperò no coneixem el poble no podem entendre on és; tornem anar errants, sembla que una remor de veus fereix nostres orelles; escoltem millor, se sent cantar, anem seguint el rastre de les veus per a orientar-nos. Sentim l'aïrosa melodia de la genial sardana del gran mestre En Joan Maragall «L'Empordà».

La emoció que en nostre esperit produïren les notes alegres de la hermosa cançó, ja quasi popular, és indescriptible; aquell cant del poeta a la muntanya i a la mar catalanes era per a nosaltres en aquell moment la seguretat de trobar hostatge. Ens feu l'efecte que ha de fer al naufrag, el llucar en la fosca platja el far que li assegura la pau i l'assossec de sa embarcació. Ens anàrem acostant vers el lluc d'on les veus venien i de sobte encepegàrem amb un jove, el qual, interrogat, amb molta amabilitat ens indicà l'hostal que nosaltres cercàvem. Nostra conversa fou oïda dels cantaires, que eren uns quants filoteus del déu Bacus, que en un de sos temples li estaven rendint culte. A l'enterar-se de nostra presència, sortiren a invitar-nos a dançar amb els una sardana, mes no estaven pas nostres peus per a marcar contrapunts. Davant la molt raonable negativa, se decidiren ells a dançar en honor nostre. Durant el terpsicòric espectacle, s'obriren les portes de l'hostal on ja havíem trucat, i entràrem per fi a la mansió desitjada.

Ja som a l'endemà; el projecte era anar a la Salut, el Far, Amer i Pastoral, emperò el dia abans havíem gastat massa benzina i decidírem anar directament al Pastoral, passant per Susqueda. Un dels companys, ja de certa edat, que no era soci de l'ATENEU, no se sentí amb forces per a continuar la marxa, i se'n tornà cap a Vic, passant per l'Esquirol; els demés, joves i coratjosos, seguiren endavant. Pel poble va córrer la nova de la nostra nocturna arribada, i abans de sortir de l'hostal varis foren els veïns que amb la curiositat propia de la gent de poble ens vingueren a conèixer. Deixem Rupit i ens enfilem cap a una muntanya que tanca la vall; seguim un xic per la carena i desseguida ve una devallada llarguíssima fins a arribar a Susqueda. A la nostra esquerra s'alça imponent i majestàtica la muntanya del Far, a la qual nosaltres devíem haver anar si no ens haguéssim perdut; anem seguint muntanya avall, mai més hi acabem d'arribar; ens han dit que hi ha dugues hores, emperò ja quasi bé les ta que caminem; trobem un terrassà i ens diu que per arribar ens manquen encara dues hores. Ara sí que l'hem feta bona!

Seguim baixant, trobant boscos, masies, remats, sempre a la vista de la riera de Rupit, que travessem diferents voltes i qual aigua, murmurant, sembla que'ns digui: «Seguiu-me a mi, que jo vos duré a Susqueda». Aixís ho fem, mes baixa que baixa i el poble no's veu encara. S'haurà enretirat potser? A la fi arribem a un pla en el fons del qual s'hi endevina un campanar. Ja hi som. Hi hem estat quatre hores.

La distància que ens separa del Pastoral és de déu kilòmetres i al cap de dues hores hem d'agafar el tren. Un dels companys, cansat de tant baixar, se sent fatigat i dubta de poder fer el camí que manca amb el temps que resta, i decideix llogar una cavalcadura. El poble de Susqueda es troba en una xamosa planicieta, tancada per un seguit d'altres i feréstes gues muntanyes, per la vall de les quals rellicsa majestuós el Ter.

Emprenem el camí del Pastoral, que passa sempre arràn del riu i entre muntanyes, oferint panorames esplendorosos. El Ter va seguint als nostres peus, cantant-nos amb la remor de ses aigües belles cançons que la nostra simplicitat no arriba a capir.

Agafem el carril de via estreta que ha de conduir-nos a l'immortal Girona, meta de nostra excursió, on hi arribem al cap d'una hora escassa. Allí efectuàrem importants visites i retornarem a la ciutat dels Comtes.

X.

PROGRAMA PER A JULIOL DE 1917

Dia 8.

Excursió a Mataró, Burriac, Orrius, La Roca i Granollers.
Sortida: Per l'estació de França, a les 5. 45, retornant a les 19. 05.
Pressupost de trens: 2'55 pessetes.
Cal dur-se les provisions.

Dia 15.

Excursió col·lectiva a TERRASSA.
Vegin-se els detalls a la pàgina 14.

AEP - CDHS
BARCELONA

Dia 22, tarde.

Brenada familiar a la font del Rabassalet, retornant per Les Planes.
Punt de reunió i hora de sortida: Plaça de Catalunya, davant de la *Maison Dorée*, a les 15. 15.

Dia 25, matí.

Visita a la Granja Torre-Melina (Coll-Blanc).
Punt de reunió i hora de sortida: Plaça de Catalunya, davant d'Eldorado, a les 10.

Dia 29, tarde.

Passeig marítim en bots.
NOTA: Per assistir-hi, és necessari inscriure's el dilluns abans, dia 23.

NOTES

En virtut de l'elecció verificada en la Junta general de l'ATENEU del dia 17 de juny, la Junta directiva d'aquesta Corporació està formada aixís:

President, Manuel Ainaud. — Vispresident, Miquel Cabeza. — Secretari, Antoni Piqué. — Vissecretari 1.er Josep Gifreda. — Vissecretari 2.^{on} Eduard Barrera. — Caixer, Pere Papiol. — Comptador, Martí Picó. — Bibliotecari, Joànn B. Fonta. — Arxiver, Pau Felisart. — Vocal 1.er Francisco Th. de Viudarreta. — Vocal 2.^{on} Oliveri Clara. — Vocal 3.er Frederic Llol et.

SECCIÓ ATLÈTICA DE L'ATENEU

GINNÀS I DUTXES

Classes de gimnasia sueca, lluites greco-romana i boxa

Quota mensual 1'50 ptes.-Obert de 7 a 12 de la nit.

IMPRESA INGLESA

IMPRESOS RÁPIDOS DE
TODAS CLASES

: Francisco Mirabet :

TALLERES Y

DESPACHO : Doctor Dou, 4 - Barcelona

EL FARO

Hospital, 127: BARCELONA

Recibidas las novedades de Primavera y Verano

Gran surtido en trajes a medida.
Ropas confeccionadas para caballero y niños.
Camisería : Corbatería : Géneros de punto.
Sombreros, Gorras, etc., etc.

ECONOMIA VERDAD

PRECIO FIJO